

[Niels Westerby.]

bestemte opfattelse, at den samlede opsparing her i landet stiger som følge af disse kapitalbindingsordninger. Deroverfor igen står det, som hr. Egon Jensen, den socialdemokratiske ordfører, var inde på, nemlig at man i centraladministrationen vurderer det således, at man skal give skattelettelse for ca. 60 mill. kr. for at få en øget opsparing på 50 mill. kr. Jeg vil derfor meget anbefale, at man i det folketingsudvalg, der bliver nedsat, forsøger at bore på dette område, virkelig forsøger for alvor at få belyst, hvilken indflydelse det har på den samlede opsparing — om den bliver større, eller om der bare er tale om sådanne transaktioner, som er blevet beskrevet fra flere sider. Min egen fornemmelse — men det er kun en fornemmelse, og det kan ikke blive nogen sikker fornemmelse med de undersøgelser, der har været foretaget — er, at der sker en ikke ubetydelig stigning i den samlede opsparing ved disse kapitalbindingsordninger. Jeg har i de senere år truffet mange mennesker, som har givet udtryk for, at de nu måtte suge på labben i en række måneder for at blive i stand til at præstere den opsparing, der er nødvendig for at kunne udnytte kapitalbindingsordningerne.

Det er slet ikke så få mennesker af den art, jeg har mødt, og når de netop bruger den vending „at suge på labben“, ligger der heri også, at de har foretaget en forbrugsbegrænsning over et tidsrum for at kunne udnytte ordningerne; det vil altså sige, at der er sket en opsparing. Det er selvfølgelig svært for mig at sige, og i hvert fald sige noget sikkert om, hvor mange det drejer sig om, men det er min fornemmelse, at det er flere, end de fleste her i det høje ting tror. Jeg vil altså gerne foreløbig lægge til grund, at jeg tror, den samlede opsparing er stigende som følge af kapitalbindingsordningerne; men jeg står meget åben over for, hvor stor en styrkegrad den har, og jeg mener ikke i alt fald, at det er rimeligt at gennemføre en lovgivning på dette område, hvis ikke dette spørgsmål er blevet mere grundigt belyst, end tilfældet er indtil nu.

Jeg kan meget godt se, at disse kapitalbindingsordninger ikke svarer særlig godt til indførelse af kildeskat fra 1. januar 1969. Jeg kan også godt se, at ophævelse af

kapitalbindingsordningerne vil føre til en forenkling af skattelovgivningen og være et led i den oprydning i fradragsjunglen, som vi har talt om igennem flere år. Jeg kan også se, at der i øjeblikket er tale om en social ulighed derved, at folk med høje skattepligtige indkomster får et større fradrag end dem, der har mindre skattepligtige indkomster, når de foretager denne opsparing. Men det spørgsmål kunne vel klares derved, at man ikke gav begunstigelserne i form af et fradrag i den skattepligtige indkomst, men f. eks. derigennem, at man kunne trække 30 pct. af det opsparede beløb fra i sin skat; dermed vil alle uanset indtægtsklasse være stillet lige. Jeg vil derfor rejse det spørgsmål, om man ikke også kunne vurdere hele ordningen ud fra en gennemførelse af noget sådant. Så vil i hvert fald det moment, der ligger i, at ikke alle indtægtsklasser står lige i forhold til ordningen, være ophævet. Den arbejder, der pålægger sig et stort offer ved at spare 2.500 kr. op, vil kunne få langt større opmuntring til at gøre det, hvis han f. eks. kan trække 30 pct. fra, end han får nu, hvor han får et nedslag i den skattepligtige indkomst, som ikke betyder så forfærdelig meget for hans vedkommende. Derfor vil jeg tro, at det var en af de ting, man skulle overveje.

Men vi er i hvert fald på det rene med, at ordningen ikke er særlig forenelig med kildeskat, at dens ophævelse er et led i en oprydning i fradragsjunglen, og at der bør være ligestilling mellem de forskellige indtægtsklasser, og derfor stiller vi os på længere sigt meget åbne over for at ophæve disse kapitalbindingsregler. Men det må så sandelig undersøges først, hvor stor en indflydelse de har på den private opsparing, for hvis den er meget væsentlig, vil vi i hvert fald være betænkelige ved at ophæve dem.

Det må stå i første række for os her i det høje ting at sikre den fornødne kapitaldannelse til udbygning af erhvervslivet og skaffe arbejdspladser. Ikke mindst i en tid med europæisk samarbejde, hvor det er vigtigt for os at hævde os og ikke blive tromlet ned i et samarbejdende Europa, må vi indrette vort hus på en sådan måde, at der sker en udbygning og forstærkelse af hele vort erhvervsliv, så vi kan gå ind i en usikker, men også løfterig fremtid.